

„Kwitt, kwitt! Kas nüüd tuleb lewade?“
„Lewade!“ lootis üle wäjade ja nurmede ja läbi musta metsade, kus sammal wärskes lennuses puude all läbis. Ja lõune poolt tulivad kaks enimist toone-kurge läbi õhu lennates. Igauhel oli üks sene lapsule selgas, üks peinuke ja üks neiuke. Ja need lapsuked teretasiwad maapinda, ja luhu nemad omad jalad püstitwad, seal tärtasiwad lised maa seest wäija. Räsi-säes lätsiwad nemad wana jaamehe, talwe, juure mäele, langesiwad teretamiseks tema riinna naale ja sellamal silmapilgul oliwad fölk kõlm kadunud, ja ümberingi oli peitus. Pals niiske udu lattis föiki. — Bea haffas tuul puhuma, lendas ligmaale, rutuga, kohas edasi ja lihutas udu oma ees. Siis paistis päike soojasti. Talwe oli kadunud, lenad lewade-lapsed ištusiwad aasta auujärje peal.

„Seda nimeton minna uus aasta!“ ütlesi wablaised. „Nüüd saame meie oma õigust fätte ja tasumist välja talwe eest.“

Kuhu poole lapset ennast pöörasiwad, seal tärtasiwad rohelised pungad puudest ja põesahest wäija, seal wenis rohi ja viljapöllud sainab haljamaks ja haljamale. Ja veise neiuke puistas ümberingi õisi wäija; nendest oli tema tüpe täie, need näisiwad seal wäija laswama; kuida

tema neid la wäija puistas, ifka oli neid seal küllalt. Esimeses rõõmu-ruttus lautas teme õlisme-lund õunapuude ja marjapuude üle, et need täides õlme-ehtes seisiwad, enne kui täides lehtes oliwad. Ja neiu lei läsi tollu ja peinuke läsi läsi tollu, siis tulivad linnu-parwed; ei saanud aru, kust need tulivad, ja tööt laulsiwad ja fiitsiwad: „Lewade on tulnud!“

See oli sene näha. Ja mõni wana-eidele astus ulse ette pääwa-paistele, soojendas ennast ja waatas tollaste õite peale, mis heinamaalt hülgasiwad, niisamat, nazu tema noorel põlwel. Maailm seisis uudes nooruses. „Täna on õues sene!“ ütles eideke.

Mets oli veel tõmmulast-roheline, pung pae-süs punga lõrwas; ühked lõhnawad õied, mitmekarvalised ja mitme-lujulised, seisiwad hulg-auppa ümberingi ja iga rohu-törs oli täis elu ja ramma. Hülgaw, lõhnaw waep oli kui maha-istumi-seks üle maa-pinna saetud ja selle peal istusiwad lenad lapsed, noor lewade-paat, hoidsiwad hülgawal näul enda kätest siuni ja kaswasiwad ja ja kaswasiwad.

Peahme wiham langes taewast nende peale, nemad ei pannud seda tähele, wiham-tisk ja rõõmu-pisar sulasiwad üheks tilgaks tollu. Prunt ja peigmees anbtiwad endale lätt ja sel silmapilgul